

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 2: Forslag til lov om ændring af ejendomsværdi-skatteloven. (Begrænsningsregel for andre end pensionister m.fl. og indfasning af indkomstregulering).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 5/10 99. Første behandling 7/10 99. Betænkning 7/10 99. Anden behandling 12/10 99).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Pernille Sams (KF):

Nu er det jo et lovforslag, der er behandlet ualmindelig hurtigt, og for god ordens skyld, for at der ikke skal være tvivl efterfølgende, vil jeg gerne lige spørge skatteministeren om de bemærkninger, der står om kommunernes økonomi i relation til det her lovforslag.

Her kunne man læse bemærkningerne sådan, at det kun var kommuner med statsgaranteret udskrivningsgrundlag, der ville blive kompenseret. Og derfor vil jeg bare for god ordens skyld bede ministeren bekræfte, at også de selvbudgetterende kommuner kompenseres på lige fod med de kommuner, der har valgt det statsgaranterede udskrivningsgrundlag. Selvfølgelig på en anden måde, men at de økonomisk også kompenseres.

Klaus Kjær (DF):

Dansk Folkeparti har hverken del eller lod i ejendomsværdibeskatningsloven. Loven er en del af pinsepakken, som medførte voldsomme skattefæstninger for boligejerne.

Lovforslaget kunne umiddelbart se ud som en lettelse af ejendomsværdiskatten, men er i virkeligheden blot en midlertidig foranstaltning. Over nogle år vil beskatningen blive præcis så høj som oprindelig besluttet. Dansk

Folkeparti kan ikke medvirke hertil og vil derfor undlade at stemme.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Til fru Pernille Sams kan jeg oplyse, at forholdet til kommunerne følger de helt sædvanlige regler: dem, der er aftalt med kommunerne, og dem, der anvendes i øvrigt. Så der er intet som helst nyt under solen dér. Og det betyder, at hvis man er selvbudgetterende, så går det ind i den regulering, der er, og som får betydning – jeg mener at huske, at der foretages efterregulering i år 2002. Det er efter de helt sædvanlige regler.

Til hr. Klaus Kjær skal jeg kun gøre den bemærkning, at hvis det var sådan, at man ikke vidste bedre, så kunne man jo få det indtryk, at ejendomsværdiskatten næste år ville give flere penge, end hvis vi havde opretholdt den gamle lejeværdi. De, der måtte have læst bilagene og svarene, der er afgivet i Folketingets Skatteudvalg, ville vide, at det er det modsatte, der er tilfældet. Da jeg i hvert fald ved, at hr. Klaus Kjær er i besiddelse af bilagene, vil jeg anbefale ham at læse dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 103 stemmer (S, V, KF, SF, CD, RV, EL, FRI og KRF); 9 (DF) stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Henning Grove):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til ministeren for udviklingsbistand [om at forbedre kvaliteten i den danske udviklingsbistand].

Af Jann Sjursen (KRF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 7/10 99).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til finansministeren, økonomiministeren og skatteministerne [om mulighederne for at opretholde de nuværende skatter og afgifter set i lyset af den stigende internationalisering og EU's krav om øget harmonisering samt for uden forhøjelse af nogen skat eller afgift i fremtiden at løse det offentlige nuværende opgaver og at føre en aktiv finanspolitik].

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 7/10 99).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til arbejdsministeren:

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at begrænse eller undgå anvendelsen af kollektive kampskridt inden for samfundsvigtige områder i sundhedssektoren, samtidig med at lønmodtagernes rettigheder i nødvendigt omfang sikres?«

Af Ole M. Nielsen (KRF), Flemming Kofod-Svendsen (KRF), Jann Sjursen (KRF) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 6/10 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/10 99).

Begrundelse

Ole M. Nielsen (KRF):

Den konkrete anledning til den forespørgsel, vi har rejst her, er naturligvis den konflikt, som

regeringen valgte at gribe ind over for i maj over for sygeplejerskerne med vores og med mange andres opbakning.

Det var jo ingen enestående situation, også ved sygeplejerskernes konflikt i 1995 greb politikerne ind, og det samme vil uden al tvivl ske ved en konflikt i forbindelse med overenskomstfornyelsen i år 2002. Sygeplejerskerne har altså kun formelt en strejkeret, og det synes jeg ikke de kan være tjent med, når de vel at mærke ikke har fået noget i stedet. Vi synes i det hele taget, at vi på dette følsomme område må finde en anden måde at løse problemerne på.

De menneskelige lidelser i forhold til det, sygeplejerskerne får ud af det, er for store, hvis man i det hele taget kan sætte pris på menneskelige lidelser. Efter 26 dages konflikt i 1995 fik sygeplejerskerne nogle få millioner kroner ud af det, men 26.000 operationer blev udsat for at nævne den uheldige effekt, der kan tælles.

Jeg håber ikke, at vi i dag ligesom i maj skal have en diskussion om, om nogen led overlast ved konflikten i maj. At påstå, at ingen led tab af velfærd eller livskvalitet eller måske endda fik deres levetid afkortet, er en underlig nedvurdering af den indsats, sygeplejerskerne gør også ude i hjemmene.

Jeg håber på et godt svar fra ministeren og en positiv debat.

Besvarelse

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg er blevet spurgt, hvilke initiativer regeringen vil tage for at begrænse eller undgå anvendelsen af kollektive kampskridt inden for samfundsvigtige områder i sundhedssektoren, samtidig med at lønmodtagernes rettigheder i nødvendigt omfang sikres.

Det rejste spørgsmål kan besvares meget kort: Ingen. Regeringen har ingen initiativer, som man siger, på bedding, og regeringen mener heller ikke, at der er brug for initiativer, fordi arbejdsmarkedets parter i meget høj grad er bevidste om det ansvar, der påhviler dem, og den holdning vil jeg uddybe lidt nærmere.

Den danske forhandlingsmodels grundlæggende princip er en høj grad af dialog mellem arbejdsgiversiden og lønmodtagersiden, og i de fleste tilfælde opnås der enighed om løn- og ansættelsesvilkårene for en nærmere afgrænset periode. I den periode, hvor der er opnået enighed, kan der normalt ikke retmæssigt iværk-